

Arrest

nr. 266 501 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE CLERCQ
Grotesteenweg 417
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 heeft ingediend om bij wege van voorlopige maatregelen de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE CLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: E. H. (..)

Voornaam: S. (..)

Geboortedatum: 1973

Geboorteplaats: Casablanca

Nationaliteit: Marokko

In de gevangenis gekend als zijnde E. H. S. (..), "01.03.1978 Tanger, Marokko alias:

A., L. (..), °1.01.1981, Marokko

A., L. (..), °01.01.1979, Marokko

A. S. (..), °01.01.1978, Marokko

A. S. (..), °01.01.1979, Marokko

B. S., S. (..), °03.04.1979, Marokko

B. S., S. (..), °03.04.1974, Marokko

B., S. (..), °04.03.1974, Marokko

B., S. (..), °03.04.1974, Marokko

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en valsheid in geschriften, feiten waarvoor hij op 14.08.2002 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, als dader of mededader, onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 11.12.2002 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, bij nacht, door twee of meer personen, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 18.06.2004 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden {uitstel voor de helft}. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als mededader, feiten waarvoor hij op 14.07.2005 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot gewone diefstal, vereniging van misdadigers, met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoering, feiten waarvoor hij op 13.08.2021 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Het gedrag dat de betrokkene reeds zovele jaren vertoont, getuigt van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor

sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstellingen. Het gegeven dat hij, ondanks de vele kansen die hem geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De betrokkene staat duidelijk niet in het minst stil bij de traumatische gevolgen die zijn daden veroorzaken bij zijn slachtoffers. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 15 jaar, beslissing betekend op 31.07.2020.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het interview met een DVZ-medewerker op 26.04.2021 heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België. Hij heeft ook een meerderjarige dochter maar hij heeft geen contact meer met haar. Dochter draagt nog steeds uitsluitende de naam van de moeder. Betrokkene zegt niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij hier al 25 jaar woont. Uit het administratief dossier blijkt dat hij sinds 1996 in onwettig verblijf in België heeft verbleven en gebruik maakte van verschillende aliassen om zowel de Belgische als zijn eigen autoriteiten te misleiden. Hij heeft verder geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Wat zijn familie (oom, tante..) betreft kunnen we vaststellen dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' beperkt in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 Juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdf/Frankrijk, § 34; EHRM 10 Juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Bovendien heeft de betrokkene zelf verklaard geen contact meer te hebben met zijn dochter.

Tijdens het interview met de terugkeerbegeleider verklaarde hij dat hij zou samenwonen met een zekere V.T. Deze laatste brengt betrokkene bezoek in de gevangenis. Echter toont betrokkene geen elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind noch met de partner V.T wordt niet aangenomen.

Uit het administratief dossier en de door hem ingevulde vragenlijst kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reder, waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3.. 1 er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 25 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 31.07.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en valsheid in geschriften, feiten waarvoor hij op 14.08.2002 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, Inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, als dader of mededader, onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 11.12.2002 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, bij nacht, door twee of meer personen, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 18.06.2004 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (uitstel voorde helft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als mededader, feiten waarvoor hij op 14.07.2005 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot gewone diefstal, vereniging van misdadigers, met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoering, feiten waarvoor hij op 13.08.2021 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Het gedrag dat de betrokkene reeds zovele jaren vertoont, getuigt van een verontrustend gebrek aan normbesef, een Immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Het gegeven dat hij, ondanks de vele kansen die hem geboden worden, bleef recidiveren, vlijst erop dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De betrokkene staat duidelijk niet in het minst stil bij de traumatische gevolgen die zijn daden veroorzaken bij zijn slachtoffers. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke Impact van deze feiten, kan v/orden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en valsheid in geschriften, feiten waarvoor hij op 14.08.2002 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, als dader of mededader, onwettig verblijf, feiten waarvoor hij op 11.12.2002 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreigingen, bij nacht, door twee of meer personen, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 18.06.2004 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (uitstel voorde helft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal als mededader, feiten waarvoor hij op 14.07.2005 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot gewone diefstal, vereniging van misdadigers, met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 12.06.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevoering, feiten waarvoor hij op 13.08.2021 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Het gedrag dat de betrokkene reeds zovele jaren vertoont, getuigt van een verontrustend gebrek aan normbesef, een Immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Het gegeven dat hij, ondanks de vele kansen die hem geboden werden, bleef recidiveren, wijst erop dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De betrokkene staat duidelijk niet in het minst stil bij de traumatische gevolgen die zijn daden veroorzaken bij zijn slachtoffers. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 25 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 31.07.2020, Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Uit het administratief dossier en de door hem ingevulde vragenlijst kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 25 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 31.07.2020, Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 14.10.2021 te doen opsluiten."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft op 25 oktober 2021 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de bestreden bijlage 13septies.

Op 22 november 2021 heeft verzoekende partij een vordering tot voorlopige maatregelen ingediend met de vraag de eerder ingediende vordering tot schorsing te willen toekennen.

De vordering tot schorsing en de vordering tot voorlopige maatregelen worden in toepassing van artikel 46 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RVV) gevoegd. Het volstaat verder vast te stellen dat de vordering tot schorsing en de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen delen in het lot van het beroep tot nietigverklaring (cfr. RvS, nr. 233.430 van 8 januari 2016).

3. Over de ontvankelijkheid

In zoverre het beroep ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en het beroep onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker "geen elementen van afhankelijkheid [aantoont] die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind noch met de partner V.T wordt niet aangenomen. " [...] ' Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. "

Terwijl overeenkomstig artikel 8, eerste lid EVRM eenieder niet enkel recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven, maar ook voor zijn privéleven.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de motivering van haar beslissing d.d. 8 oktober 2021 het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd volkomen buiten beschouwing laat.

Dat artikel 8 EVRM het begrip 'privéleven' niet definieert, waardoor de invulling van het begrip een feitenkwestie is.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) vaststelt dat het begrip privéleven een mime term is, waarvan geen omvattende definitie kan of hoeft te worden gegeven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland. § 29; EHRM 27 augustus 2015, Pamilo/Italië (GK), § 153).

Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 95-96).

Dat verzoeker in 1996 als 23-jarige in België toekwam en nagenoeg zijn hele volwassen leven doorbracht in

België.

Dat verzoeker gedurende zijn verblijf van 25 jaar in België een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 oktober 2021 een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven van verzoeker (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

Dat overeenkomstig artikel 8, tweede lid EVRM dergelijke inmenging slechts evenredig is voor zover ze bij wet is voorzien, noodzakelijk is in een democratische samenleving en één van de legitieme doelen nastreeft die omschreven worden in deze bepaling.

Dat de beoordeling van de geoorloofdheid van de inmenging in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM door de overheid zelf wordt gevoerd, en dat deze beoordeling door de rechterlijke macht wordt getoetst aan de hand van de 'fair balance'-toets (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53).

Dat de overheid artikel 8 EVRM schendt wanneer zij deze redelijke belangenafweging niet zorgvuldig voert (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 oktober 2021 enkel een beoordeling voert met betrekking tot het gezinsleven dat verzoeker zou onderhouden met zijn meerdejarige dochter, zijn in België verblijvende familie (oom. tante...) en met zijn feitelijk samenwonende partner.

Dat verzoeker gedurende nagenoeg zijn volledige volwassen leven in België heeft verbleven (inmiddels reeds 25 jaar) en zodus een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd, wordt volkomen buiten beschouwing gelaten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in haar beoordeling van de geoorloofdheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 EVRM en dit artikel bijgevolg schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

4.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij aangaande het gezins- en privéleven van verzoekende partij als volgt heeft gemotiveerd:

"In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het interview met een DVZ-medewerker op 26.04.2021 heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België. Hij heeft ook een meerderjarige dochter maar hij heeft geen contact meer met haar. Dochter draagt nog steeds uitsluitende de naam van de moeder. Betrokkene zegt niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij hier al 25 jaar woont. Uit het administratief dossier blijkt dat hij sinds 1996 in onwettig verblijf in België heeft verbleven en gebruik maakte van verschillende aliassen om zowel de Belgische als zijn eigen autoriteiten te misleiden. Hij heeft verder geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Wat zijn familie (oom, tante...) betreft kunnen we vaststellen dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' beperkt in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan

worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 Juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdf/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 Juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Bovendien heeft de betrokkene zelf verklaard geen contact meer te hebben met zijn dochter.

Tijdens het interview met de terugkeerbegeleider verklaarde hij dat hij zou samenwonen met een zekere V.T. Deze laatste brengt betrokkene bezoek in de gevangenis. Echter toont betrokkene geen elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind noch met de partner V.T wordt niet aangenomen.”

4.2.2. Verzoekende partij betwist de vaststellingen inzake het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet. Deze motieven blijven dan ook staan. Verzoekende partij meent evenwel dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven in België.

4.2.3. De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij al 25 jaar in België zou wonen. Zo stelt de verwerende partij: “Uit het administratief dossier blijkt dat hij sinds 1996 in onwettig verblijf in België heeft verbleven en gebruik maakte van verschillende aliasen om zowel de Belgische als zijn eigen autoriteiten te misleiden. Hij heeft verder geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.”

4.2.4. Wat betreft het aangevoerde privéleven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing inderdaad geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (“*fait accompli*”) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, *Jeunesse/ Nederland*).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, *A.S./ Zwitserland*).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven

in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Zoals de verwerende partij terecht stelt werd verzoekende partij nooit toegelaten tot enig verblijf. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Verzoekende partij kan ook niet onwetend geweest zijn over haar illegale verblijfsstatus. Zoals blijkt uit het administratief dossier werd verzoekende partij in de loop der jaren verschillende keren een verwijderingsmaatregel gegeven waarbij het bestuur ook is overgegaan tot effectieve verwijdering van verzoekende partij. Zo werd zij op 9 maart 1998 gerepatrieerd naar Marokko, dan opnieuw op 5 oktober 2004 en dan nog eens op 2 december 2005. Verder blijkt dat verzoekende partij op 29 december 2014 een toeristenvisum in Marokko heeft aangevraagd via de Spaanse diplomatieke post, hetgeen zij heeft bekomen op 8 januari 2015. Daarbij had zij aangegeven in Marokko te werken als bediende. Zij werd nadien opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf in België waarbij haar opnieuw een verwijderingsmaatregel werd opgelegd. Verzoekende partij heeft aldus meerdere keren het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, maatregelen waaraan zij nooit zelf vrijwillig gevolg heeft gegeven. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en dus *in casu* de verzoekende partij – de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en –procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (Jeunesse, §100).

Verzoekende partij toont met haar betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in haar land van herkomst.

Zoals uit nazicht van het administratief dossier blijkt kan verzoekende partij geenszins gevolgd worden als zou zij sinds 1996 ononderbroken in België verblijven. Immers blijkt genoegzaam dat verzoekende partij doorheen de jaren verschillende keren gerepatrieerd werd naar haar land van herkomst. Verder blijkt ook uit de visumaanvraag van verzoekende partij eind 2014 dat zij in Marokko tewerkgesteld was en uit niks blijkt dat zij niet opnieuw aan de slag zou kunnen in het herkomstland, waar zij geboren en getogen is en waarvan zij de taal spreekt.

Voorts blijkt ook niet dat verzoekende partij enige legale professionele banden met België vertoont of dat zij haar eventuele contacten in België niet via moderne communicatiemiddelen of bezoeken kan onderhouden. Daarenboven betwist verzoekende partij ook niet dat zij doorheen haar illegaal verblijf in België verschillende keren veroordeeld is geworden. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze oordeelt dat: *“Het gedrag dat de betrokkene reeds zovele jaren vertoont, getuigt van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstellingen. Het gegeven dat hij, ondanks de vele kansen die hem geboden worden, bleef recidiveren, wijst erop dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De betrokkene staat duidelijk niet in het minst stil bij de traumatische gevolgen die zijn daden veroorzaken bij zijn slachtoffers. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.*

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke Impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Gelet op de beoordelingsvrijheid van de Staten in geval van immigratie, dient vastgesteld dat niet blijkt dat de overheid geen juist evenwicht heeft bewaard tussen enerzijds de persoonlijke belangen van de verzoekende partij om verder in België te verblijven en anderzijds het openbaar belang van de Staat om de immigratie te controleren en de openbare orde te vrijwaren (A.S. t. Zwitserland, § 50, en Ali e.a., § 45). (cfr. EHRM, Danelyan t./ Zwitserland, 21 juni 2018).

4.2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Gelet op voorgaande wordt ook de vordering tot voorlopige maatregelen verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER